

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 sierpnia 2022 r.

sprawy **W. W.**

skazanego za czyn z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w N.

z dnia 1 grudnia 2021 r., sygn. akt II Ka [...],

zmieniającego w części, a w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego W. W. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. Z., Kancelaria Adwokacka w L., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym podatek 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt II K [...], oskarżonego W. W. uznano za winnego popełnienia przestępstw: z art. 190a § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed 31.03.20 r.), za co wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 3000 zł; z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i art. 12 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczono obowiązek naprawienia szkody w wysokości 2132,69 zł; z art. 190a § 2 k.k. (w brzmieniu sprzed 31.03.20 r.), za co wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczono obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 5000 zł; z art. 288 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i obowiązek naprawienia szkody w wysokości 800 zł; z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczono obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 1000 zł oraz z art. 234 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto, oskarżonego uniewinniono od czynu z art. 209 § 1 k.k. W. W. wymierzono karę łączną roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci zakazu kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonej A. L. na odległość 50 m w okresie 6 lat.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora, oskarżycielki posiłkowej i obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w N. wyrokiem z dnia 1 grudnia 2021 r., sygn. akt II Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że podniósł wysokość zadośćuczynień orzeczonych za czyn z art. 190a § 1 k.k. - do 10000 zł i za czyn z art. 190a § 2 k.k. - do 15000 zł, zaś w pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości, za wyjątkiem zwolnienia od kosztów i zarzucając:

„rażącą obrazę przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiałów dowodowych Sądu I instancji, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania, bez uwzględnienia zasady prawdy materialnej, jednostronnej oceny materiału dowodowego poprzez uwzględnienie tylko zeznań Pokrzywdzonych, okoliczności na niekorzyść Oskarżonego i nie danie wiary jego twierdzeniom, nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść Oskarżonego i przez to przyjęcie, że Oskarżony zrealizował znamiona zarzucanego mu typu czynu zabronionego, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji, gdy tymczasem zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego wskazują na to, że zachowanie Oskarżonego nie zrealizowało znamion typu czynu zabronionego polegającego na uporczywym nękanii, a roszczenie jest bezzasadne ewentualnie zawyżone. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku, ewentualnie na rażącą niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji,

- art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiałów dowodowych przez Sąd II instancji, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania, bez uwzględnienia zasady prawdy materialnej, jednostronnej oceny materiału dowodowego poprzez uwzględnienie tylko zeznań Pokrzywdzonych,

okoliczności na niekorzyść Oskarżonego i nie danie wiary jego twierdzeniom, nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść Oskarżonego i przez to przyjęcie, że Oskarżony zrealizował znamiona zarzuconego mu typu czynu zabronionego, co w konsekwencji doprowadziło do zmiany wyroku Sądu I instancji poprzez podwyższenie zadośćuczynienia za krzywdę, gdy tymczasem zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego wskazują na to, że zachowanie Oskarżonego nie zrealizowało znamion typu czynu zabronionego polegającego na uporczywym nękanii, a roszczenie jest bezzasadne ewentualnie zawyżone,

- art. 6 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. w art. 170 § 1 pkt 5 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie stanowiska Sądu I instancji oraz także oddalenie lub nierozpatrzenie wniosków dowodowych oskarżonego na wskazane okoliczności, których udowodnienie potwierdziło by twierdzenia Oskarżonego, co ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji i przyjęcie, że Oskarżony zrealizował znamiona zarzuconego mu typu czynu zabronionego oraz czy zachodzą przesłanki do zasądzenia na rzecz Pokrzywdzonej zadośćuczynienia za krzywdę. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji, a w konsekwencji na treść wyroku ewentualnie na rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji,

- art. 6 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. w art. 170 § 1 pkt 5 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji,

zaakceptowanie stanowiska Sądu I instancji oraz także oddalenie lub nierozpatrzenie wniosków dowodowych Oskarżonego na wskazane okoliczności, których udowodnienie potwierdziło by twierdzenia Oskarżonego, co ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, co w konsekwencji doprowadziło do zmiany wyroku Sądu II instancji poprzez podwyższenie kwoty zadośćuczynienia za krzywdę i przyjęcie, że Oskarżony zrealizował znamiona zarzucanego mu typu czynu zabronionego oraz czy zachodzą przesłanki do zasądzenia na rzecz Pokrzywdzonej zadośćuczynienia za krzywdę,

- art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiałów dowodowych Sądu I instancji, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania, bez uwzględnienia zasady prawdy materialnej, jednostronnej oceny materiału dowodowego poprzez uwzględnienie tylko zeznań Pokrzywdzonych, okoliczności na niekorzyść Oskarżonego i nie danie wiary jego twierdzeniom, nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść Oskarżonego i przez to przyjęcie, Oskarżony zrealizował znamiona zarzucanego mu typu czynu zabronionego, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji, gdy tymczasem zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego wskazują na to, że zachowanie Oskarżonego nie zrealizowało znamion typu czynu zabronionego polegającego na kradzieży z włamaniem a roszczenie jest nieudowodnione i bezzasadne. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku, ewentualnie na rażącą niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji,

- art. 6 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. w art. 170 § 1 pkt 5 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie stanowiska Sądu I instancji oraz także oddalenie lub nierozpatrzenie wniosków dowodowych Oskarżonego na wskazane okoliczności, których udowodnienie potwierdziło by twierdzenia Oskarżonego, co ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji i przyjęcie, że Oskarżony zrealizował znamiona zarzuconego mu typu czynu zabronionego oraz czy zachodzą przesłanki do zasądzenia na rzecz Pokrzywdzonej odszkodowania za szkodę. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku, ewentualnie na rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji,

- art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiałów dowodowych Sądu I instancji, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania, bez uwzględnienia zasady prawdy materialnej, jednostronnej oceny materiału dowodowego poprzez uwzględnienie tylko zeznań Pokrzywdzonych, okoliczności na niekorzyść Oskarżonego i nie danie wiary jego twierdzeniom, nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść Oskarżonego i przez to przyjęcie, że oskarżony zrealizował znamiona zarzuconego mu typu czynu zabronionego, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji, gdy tymczasem zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i

doświadczenia życiowego wskazują na to, że zachowanie Oskarżonego nie zrealizowało znamion typu czynu zabronionego polegającego na podszywaniu się w celu wyrządzenia krzywdy osobistej, a roszczenie jest bezzasadne ewentualnie zawyżone. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku, ewentualnie na rażącą niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji,

- art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiałów dowodowych przez Sąd II instancji, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania, bez uwzględnienia zasady prawdy materialnej, jednostronnej oceny materiału dowodowego poprzez uwzględnienie tylko zeznań Pokrzywdzonych, okoliczności na niekorzyść oskarżonego i nie danie wiary jego twierdzeniom, nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść Oskarżonego i przez to przyjęcie, Oskarżony zrealizował znamiona zarzuconego mu typu czynu zabronionego, co w konsekwencji doprowadziło do zmiany wyroku Sądu I instancji, poprzez podwyższenie kwoty zadośćuczynienia za krzywdę, gdy tymczasem zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego wskazują na to, że zachowanie Oskarżonego nie zrealizowało znamion typu czynu zabronionego polegającego na podszywaniu się w celu wyrządzenia krzywdy osobistej a roszczenie jest bezzasadne ewentualnie zawyżone. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku, ewentualnie na rażącą niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji.

- art. 6 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. w art. 170 § 1 pkt 5 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie stanowiska Sądu I instancji oraz także oddalenie lub nierozpatrzenie wniosków dowodowych Oskarżonego na wskazane okoliczności, których udowodnienie potwierdziło by twierdzenia oskarżonego, co ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji i przyjęcie, że Oskarżony zrealizował znamiona zarzuconego mu typu czynu zabronionego oraz czy zachodzą przesłanki do zasądzenia na rzecz Pokrzywdzonej zadośćuczynienia za krzywdę. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji, a w konsekwencji na treść wyroku, ewentualnie na rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji,

- art. 6 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. w art. 170 § 1 pkt 5 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie stanowiska Sądu I instancji oraz także oddalenie lub nierozpatrzenie wniosków dowodowych Oskarżonego na wskazane okoliczności, których udowodnienie potwierdziło by twierdzenia Oskarżonego, co ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, co w konsekwencji doprowadziło do zmiany wyroku Sądu I instancji poprzez podwyższenie kwoty zadośćuczynienia za krzywdę i przyjęcie, że Oskarżony zrealizował znamiona zarzuconego mu typu czynu zabronionego oraz czy zachodzą przesłanki do zasądzenia na rzecz Pokrzywdzonej zadośćuczynienia za krzywdę. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku, ewentualnie na rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji,

- art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 5 5 2 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiałów dowodowych Sądu I instancji, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania, bez uwzględnienia zasady prawdy materialnej, jednostronnej oceny materiału dowodowego poprzez uwzględnienie tylko zeznań Pokrzywdzonych, okoliczności na niekorzyść Oskarżonego i nie danie wiary jego twierdzeniom, nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść Oskarżonego i przez to przyjęcie, że Oskarżony zrealizował znamiona zarzuconego mu typu czynu zabronionego, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji, gdy tymczasem zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego wskazują na to, że zachowanie Oskarżonego nie zrealizowało znamion typu czynu zabronionego polegającego na umyślnym uszkodzeniu mienia a roszczenie jest nieudowodnione i bezzasadne. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku, ewentualnie na rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji,

- art. 6 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. w art. 170 § 1 pkt 5 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie stanowiska Sądu I instancji oraz także oddalenie lub nierozpatrzenie wniosków dowodowych Oskarżonego na wskazane okoliczności, których udowodnienie potwierdziło by twierdzenia Oskarżonego, co ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji

i przyjęcie, że Oskarżony zrealizował znamiona zarzucanego mu typu czynu zabronionego. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku, ewentualnie na rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji,

- art. 143 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 297 § 1 kpk, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji, poprzez nie uwzględnienie okoliczności braku sporządzenia protokołu oględzin uszkodzonego samochodu, nie zasięgnięcie opinii biegłych co do uszkodzenia mienia, wartości szkody i zaistnienia adekwatnego związku przyczynowego, dokonanie uchybień na etapie postępowania przygotowawczego, które przeniknęły do postępowania sądowego i nie zostały na tym etapie konwalidowane, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji i przyjęcie, że Oskarżony zrealizował znamiona zarzucanego mu typu za szkodę. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku, ewentualnie na rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji,

- art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 kpk polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiałów dowodowych Sądu I instancji, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania, bez uwzględnienia zasady prawdy materialnej, jednostronnej oceny materiału dowodowego poprzez uwzględnienie tylko zeznań Pokrzywdzonych, okoliczności na niekorzyść Oskarżonego i nie danie wiary jego twierdzeniom, nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść Oskarżonego i przez to przyjęcie, że

Oskarżony zrealizował znamiona zarzuconego mu typu czynu zabronionego, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji, gdy tymczasem zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego wskazują na to, że zachowanie Oskarżonego nie zrealizowało znamion czynu zabronionego polegającego na groźbie pozbawienia zarzutów i uszkodzenia ciała Pokrzywdzonej a roszczenie jest bezzasadne ewentualnie zawyżone. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku, ewentualnie na rażącą niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji,

- art. 6 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. w art. 170 § 1 pkt 5 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie stanowiska Sądu I instancji oraz także oddalenie lub nierozpatrzenie wniosków dowodowych Oskarżonego na wskazane okoliczności, których udowodnienie potwierdziło by twierdzenia Oskarżonego, co ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji i przyjęcie, że Oskarżony zrealizował znamiona zarzuconego mu typu czynu zabronionego oraz zachodzą przesłanki do zasądzenia na rzecz Pokrzywdzonej zadośćuczynienia za krzywdę. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku, ewentualnie na rażącą niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji,

- art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 174 kpk w zw. z art. 297 § 1 kpk w zw. z art. 305 § 1 kpk w zw. z art. 307 § 1 i 3 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej,

nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiałów dowodowych Sądu I instancji, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania, bez uwzględnienia zasady prawdy materialnej, jednostronnej oceny materiału dowodowego poprzez uwzględnienie tylko zeznań Pokrzywdzonych - okoliczności na niekorzyść Oskarżonego i nie danie wiary jego twierdzeniom, nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść Oskarżonego i przez to przyjęcie, że Oskarżony zrealizował znamiona zarzuconego mu typu czynu zabronionego, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji, gdy tymczasem zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego wskazują na to, że zachowanie Oskarżonego nie zrealizowało znamion typu czynu zabronionego polegającego na fałszywych oskarżeniach. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku, ewentualnie na rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji,

- art. 6 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie stanowiska Sądu I instancji oraz także oddalenie lub nierozpatrzenie wniosków dowodowych Oskarżonego na wskazane okoliczności, których udowodnienie potwierdziło by twierdzenia Oskarżonego, co ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji i przyjęcie, że Oskarżony zrealizował znamiona zarzuconego mu typu czynu zabronionego. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku, ewentualnie na rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji,

- art. 167 kpk w zw. z art. 174 kpk w zw. z art. 297 § 1 kpk w zw. z art. 305 § 1 kpk w zw. z art. 307 § 1 i 3 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie stanowiska Sądu I instancji poprzez nie uwzględnienie okoliczności odmowy wszczęcia postępowania bez żądania uzupełnienia danych zawartych w zawiadomieniu i przesłuchania w charakterze świadka Oskarżonego, przyjęcie za dowód notatki urzędowej i na jej podstawie wszczęcie postępowania i przedstawienie zarzutów, brak postępowania dowodowego w zakresie tego zarzutu, dokonanie uchybień na etapie postępowania przygotowawczego, które przeniknęły do postępowania sądowego i nie zostały na tym etapie konwalidowane, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji i przyjęcie, że Oskarżony zrealizował znamiona zarzucanego mu typu czynu zabronionego. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku, ewentualnie na rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji,

ewentualnie z ostrożności procesowej:

- art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiałów dowodowych Sądu I instancji, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania w postaci przyjęcia, że zachodzą okoliczności do zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady asperacji zbliżonej do zasady kumulacji kar, poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, podczas gdy logiczna i łączna ocena wszystkich dowodów, prowadzi do

wniosku, że wobec Oskarżonego jako nieagresywnego, posiadającego korzystną prognozę penitencjarną, zachodzą podstawy do zastosowania zasady absorpcji lub zasady asperacji zbliżonej do zasady absorpcji. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku, ewentualnie na rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary podniesioną w apelacji,

- art. 6 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. w art. 170 § 1 pkt 5 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie stanowiska Sądu I instancji oraz także oddalenie lub nierozpatrzenie wniosków dowodowych Oskarżonego na wskazane okoliczności, których udowodnienie potwierdziło by twierdzenia Oskarżonego, co ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji i przyjęcie, że zachodzą okoliczności uzasadniające orzeczenie wobec Oskarżonego kary łącznej w orzecznym wymiarze, takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku,

- art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiałów dowodowych Sądu I instancji, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania, bez uwzględnienia zasady prawdy materialnej, jednostronnej oceny materiału dowodowego poprzez uwzględnienie tylko zeznań Pokrzywdzonych, okoliczności na niekorzyść Oskarżonego i nie danie wiary jego twierdzeniom, nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu i

mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść Oskarżonego i przez to przyjęcie, że zachodzą okoliczności uzasadniające orzeczenie wobec Oskarżonego środka karnego w postaci kontaktowania się we wszystkich formach z Pokrzywdzoną oraz zakazu zbliżania się do tej Pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 (pięćdziesiąt) metrów - na okres 6 (sześciu) lat, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji, gdy tymczasem zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego wskazują na to, że zastosowanie takiego środka karnego nie było konieczne. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku,

- art. 6 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. w art. 170 § 1 pkt 5 kpk, w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, nierozważenie w sposób rzetelny wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji, zaakceptowanie stanowiska Sądu I instancji oraz także oddalenie lub nierozpatrzenie wniosków dowodowych Oskarżonego na wskazane okoliczności, których udowodnienie potwierdziło by twierdzenia Oskarżonego, co ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji i przyjęcie, że zachodzą okoliczności uzasadniające orzeczenie wobec Oskarżonego środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się we wszystkich formach z Pokrzywdzoną oraz zakazu zbliżania się do tej Pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 (pięćdziesiąt) metrów - na okres 6 (sześciu) lat, gdy tymczasem zastosowanie takiego środka karnego nie było konieczne. Takie naruszenia miały wpływ na ustalenia faktyczne określone w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych podniesionym w apelacji a w konsekwencji na treść wyroku,

- art. 29 ust. 2 ustawy Prawo o advokaturze oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 18), poprzez niewłaściwe zastosowanie i nie uwzględnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23.04.2020 r. (SK 66/19).”

Skarżący wskazał ponadto na nowe fakty i dowody, których nie można było powołać przed sądem I instancji ani sądem odwoławczym, mianowicie wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu ze zdjęcia ze strony [www\[...\]pl](#), a także o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów wskazanych we wnioskach dowodowych złożonych przed Sądem I instancji zawartych w pismach z dnia 17.02.2020 r., 28.04.2021 r. oraz 10.05.2021 r., które zostały oddalone lub nierozpatrzone przez Sąd I instancji.

Podsumowując, skarżący wniósł o uniewinnienie skazanego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, a także nieobciążanie skazanego kosztami postępowania oraz zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w L. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, o czym przesądził zakres podniesionych w niej zarzutów.

Przypomnieć należy, że strony mogą wnosić kasację tylko od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, z ograniczeniami podmiotowymi i przedmiotowymi wynikającymi z przepisów art. 520 § 2, art. 522 i 523 k.p.k. (z zastrzeżeniami zawartymi w art. 520 § 3 oraz w art. 523 § 4 k.p.k.). Tym samym, właśnie to orzeczenie - wyrok sądu drugiej instancji - powinno być przedmiotem zarzutów kasacyjnych, nie zaś wyrok sądu pierwszej

instancji. Zarzuty podnoszone w skardze kasacyjnej pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji, podlegają ewentualnemu rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne do należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. W każdym jednak wypadku, podstawą uwzględnienia kasacji może być jedynie obraza prawa, której dopuścił się sąd odwoławczy. Nie jest również dopuszczalne powtarzanie w kasacji zarzutów apelacyjnych, chyba że dotyczą one rażącego naruszenia prawa, a sąd odwoławczy je zignorował lub też przy ich rozpoznaniu doszło do obrazy prawa. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., sygn. IV KK 299/13).

Mimo bardzo obszernej kasacji i multiplikacji zarzutów w niej podniesionych, podkreślenia wymaga, że stanowi ona w znaczącej mierze powielenie zarzutów wskazanych przez obrońcę w apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w L.. Jedynie w zakresie podwyższenia wysokości obowiązków zadośćuczynienia za doznane krzywdy, orzeczonych za czyny z art. 190a § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k., na rzecz pokrzywdzonej A. L., zarzuty mają charakter nowych, skierowanych wprost pod adresem działań Sądu odwoławczego. Tymczasem Sąd II instancji na s. 12 uzasadnienia zaskarżonego wyroku szczegółowo wskazał, z jakich powodów uznał za konieczne podwyższenie wysokości tych dwóch obowiązków, uwzględniając przy tym zakres cierpień pokrzywdzonej, czasokres nękania, jego wpływ na życie prywatne i wykonywanie obowiązków zawodowych przez A. L., a także pobudki oskarżonego. Wobec wniesienia apelacji na niekorzyść oskarżonego i przy wskazanej argumentacji, nie sposób przypisać Sądowi odwoławczemu przekroczenia swoich uprawnień bądź rażącej obrazy jakichkolwiek przepisów postępowania w tym zakresie.

Wszystkie pozostałe podniesione w kasacji zarzuty zostały zawarte w apelacji i rzetelnie rozważone przez Sąd II instancji, zarówno w zakresie kwestionowanej oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, w tym co do wyjaśnień oskarżonego W. W., którym w części dano wiarę, co skutkowało jego częściowym uniewinnieniem, a także w zakresie zeznań świadków

(pokrzywdzonych przestępstwami): G. L. i A. L.. Sąd odwoławczy odniósł się również do zarzutu nieuwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu i bardzo szczegółowo ustosunkował się do oddalenia wniosków dowodowych obrony zgłoszonych w toku postępowania przed Sądem I instancji i powielonych w apelacji (s. 14-16 uzasadnienia). Sąd nie pominął również kwestii dotyczących zgłaszanej przez obrońcę konieczności sporządzenia protokołu oględzin uszkodzonego samochodu czy dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu uszkodzenia mienia, a przy tym kwestii wartości szkody i zaistnienia związku przyczynowego między zanieczyszczeniem paliwa a uszkodzeniem pojazdu. Sąd odwoławczy rozważył także zagadnienie rzekomych uchybień w postępowaniu przygotowawczym, rozważył zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych w odniesieniu do poszczególnych czynów przypisanych oskarżonemu oraz przeanalizował linię obrony oskarżonego W. W..

Wbrew odmiennemu stanowisku autora kasacji, Sądowi odwoławczemu nie umknęła również w przedmiotowej sprawie analiza wymiaru kar jednostkowych za poszczególne przestępstwa i kary łącznej, w tym adekwatności przyjętej zasady połączenia kar (asperacji) oraz orzeczonego środka zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną czy też kosztów pomocy prawnej przyznanej obrońcy z urzędu w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego, przywołanego przez apelującego (sygn. akt SK 66/19), który dotyczył jednak innego rozporządzenia niż to, na podstawie którego zasądzono w niniejszym orzeczeniu koszty dla obrońcy. Obrońca, mimo podnoszenia wadliwej kontroli odwoławczej w każdym sformułowanym w kasacji zarzucie, w istocie nie wykazał tych wadliwości w realiach przedmiotowej sprawy.

Odnosząc się zaś do wniosków kasacji, przypomnieć skarżącemu należy, że wskazanie nowych faktów i dowodów stanowi podstawę wznowieniową, nie kasacyjną, a Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją, by uwzględnić wnioski dowodowe znane na etapie postępowania rozpoznawczego, za pomocą których obrońca próbuje jedynie podważyć ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy i Sąd Okręgowy. Kasacja ma w istocie charakter polemiczny i stanowi próbę przekonania do przedstawianej przez obrońcę wersji wydarzeń w realiach przedmiotowej sprawy, co pozostaje w sprzeczności z art. 523 § 1 k.p.k.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych ani innej rażącej obrazu prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego W. W., jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy postanowił obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, dostrzegając okoliczność pobytu W. W. w zakładzie karnym, a także fakt jego zwolnienia z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych na etapie postępowania rozpoznawczego przed Sądami obu instancji i przyznania mu obrońcy z urzędu.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu orzeczono na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r. poz. 18).

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as]